

În timpul multora dintre incertitudinile și provocările pe care le întâlnim în viețile noastre, Dumnezeu ne cere să facem tot ce putem și să acționăm, nu să lăsăm să se acționeze asupra noastră (vezi 2 Nefi 2:26) și să ne încredem în El. Poate că nu vedem îngeri, nu auzim glasuri cerești și nu primim impresii spirituale copleșitoare. Poate că înaintăm deseori sperând și rugându-ne – dar fără să avem siguranța absolută – că acționăm în acord cu voința lui Dumnezeu. Dar, pe măsură ce ne respectăm legămintele și ținem poruncile, pe măsură ce ne străduim din ce în ce mai consecvent să facem ce este bine și să devenim mai buni, putem umbla având încrederea că Dumnezeu ne va îndruma pașii. Și putem vorbi având siguranța că Dumnezeu ne va inspira vorbele. Acesta este, în parte, înțelesul scripturii în care se declară: „Atunci, încrederea ta va crește puternic în prezența lui Dumnezeu” (D&L 121:45).

Atunci când căutați în mod potrivit și aplicați spiritul revelației, vă promit că veți „[merge] în lumina Domnului” (Isaia 2:5; 2 Nefi 12:5). Uneori, spiritul revelației va acționa imediat și cu intensitate, alteori cu subtilitate și în mod treptat, iar de cele mai multe ori cu o asemenea delicatețe încât nu-l veți putea conștientiza și recunoaște. Dar, indiferent de tiparul prin care va veni această binecuvântare, lumina pe care o aduce va ilumina și vă va lărgi sufletul, vă va lumina înțelegerea (vezi Alma 5:7; 32:28) și vă va îndruma și proteja pe dumneavoastră și familia dumneavoastră.

Vă declar mărturia mea de apostol că Tatăl și Fiul trăiesc. Spiritul revelației este real – și poate funcționa și funcționează în viețile fiecăruia dintre noi și în Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă. Mărturisesc despre aceste adevăruri, în numele sacru al lui Isus Hristos, amin. ■

Președintele Thomas S. Monson

Templul sfânt – un far pentru lume

Binecuvântările cele mai importante și mai mărețe care vin datorită faptului că suntem membri ai Bisericii sunt acele binecuvântări pe care le primim în templele lui Dumnezeu.

Preaiubiții mei frați și surori, vă exprim dragostea și salutările mele fiecăruia dintre dumneavoastră și mă rog ca Tatăl nostru Ceresc să-mi îndrume gândurile și să-mi inspire cuvintele în timp ce vă vorbesc astăzi.

Încep prin a face un comentariu sau două referitor la mesajele minunate pe care le-am auzit în această dimineață adresate de sora Allred, episcopul Burton și alții despre programul de bunăstare al Bisericii. Așa cum s-a spus, acest an marchează cea de-a 75-a aniversare a acestui program inspirat care a binecuvântat viața multora. Este privilegiul meu să cunosc personal pe unele dintre acele persoane care au început acest măreț efort – oameni miloși și cu viziune.

Așa cum au menționat episcopul Burton, sora Allred și alții, episcopului din episcopie îi este dată responsabilitatea de a se îngriji de cei nevoiași aflați între limitele episcopiei sale. Pentru mine a fost un privilegiu să prezidez, în calitate de episcop foarte tânăr, în orașul Salt Lake asupra unei episcopii de 1.080 de membri, incluzând 84 de văduve. Erau mulți cei care aveau nevoie de ajutor. Am fost foarte

recunoscător pentru programul de bunăstare al Bisericii și pentru ajutorul Societății de Alinare și al cvorumurilor preoției.

Eu declar că programul de bunăstare al Bisericii lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă este inspirat de Atotputernicul Dumnezeu.

Dragii mei frați și surori, această conferință marchează trei ani de când am fost susținut în calitate de președinte al Bisericii. Desigur, au fost ani aglomerați, plini cu multe încercări dar și cu nenumărate binecuvântări. Ocazia pe care am avut-o de a dedica și rededica temple a fost una dintre cele mai plăcute și sacre dintre aceste binecuvântări, iar astăzi, doresc să vă vorbesc despre templu.

În timpul conferinței generale din luna octombrie a anului 1902, președintele Bisericii, Joseph F. Smith, și-a exprimat, în cuvântarea de deschidere, speranța că într-o zi vom avea „temple construite în diferitele părți ale [lumii] unde sunt necesare pentru a fi la îndemâna oamenilor”¹.

În primii 150 de ani după organizarea Bisericii, din 1830 până în 1980, au fost construite 21 de temple, inclusiv

templele din Kirtland, Ohio și Nauvoo, Illinois. Puneți acest lucru în contrast cu cei 30 de ani, începând cu anul 1980, în care au fost construite și dedicate 115 temple. Cu cele trei temple noi anunțate ieri, există un plus de 26 de temple care, fie se află în stadiu de construcție, fie în stadiul de dinaintea construcției. Acest număr va continua să crească.

Țelul la care a sperat președintele Joseph F. Smith în anul 1902 devine realitate. Noi dorim să facem ca templele să fie cât mai accesibile membrilor noștri.

Unul dintre templele aflate acum în construcție se află în Manaus, Brazilia. Cu mulți ani în urmă, am citit despre un grup de peste o sută de membri care a plecat din Manaus, aflat în inima pădurii amazoniene, ca să călătorească la cel mai apropiat templu de atunci, situat în Sao Paulo, Brazilia – la aproximativ 2.500 de mile (4.000 km) de Manaus. Acei sfinți credincioși au călătorit cu vaporul timp de patru zile pe fluviul Amazon și pe afluenții săi. După ce au încheiat această călătorie pe apă, s-au urcat în autobuze pentru încă trei zile de mers – pe șosele denivelate, având foarte puțină mâncare și niciun loc confortabil pentru a dormi. După șapte zile și șapte nopți, ei au ajuns la templul din São Paulo, unde au înfăptuit personal rânduieli eterne. Desigur că drumul la întoarcere a fost la fel de greu. Totuși, ei au primit rânduielile și binecuvântările din templu și, deși nu mai aveau deloc bani, ei erau plini de spiritul din templu și de recunoștință față de binecuvântările pe care le primiseră². Acum, după mulți ani, membrii noștri din Manaus se bucură observând cum propriul lor templu prinde formă pe malul fluviului Rio Negro. Templele aduc bucurie membrilor noștri credincioși, oriunde sunt construite.

Relatările despre sacrificiile făcute pentru a putea primi binecuvântările care se găsesc numai în templele lui Dumnezeu nu încetează niciodată să-mi înduioșeze inima și să-mi inspire un sentiment reînnoit de recunoștință pentru temple.

Permiteți-mă să vă împărtășesc relatarea despre Tihi și Tararina Mou Tham și cei 10 copii ai lor. Întreaga familie, cu excepția unei fiice, s-a alăturat Bisericii la începutul anilor '60, atunci când misionarii au ajuns pe insula lor, situată la aproximativ 100 de mile (160 km) sud de Tahiti. La scurt timp, au dorit să aibă binecuvântările unei familii eterne pecetluită în templu.

La acea vreme, cel mai apropiat templu de familia Mou Tham era templul Hamilton, Noua Zeelandă, aflat la peste 2.500 de mile (4.000 km) sud-vest, fiind accesibil numai prin călătorii scumpe cu avionul. Numeroasa familie Mou Tham, care își câștiga din greu traiul zilnic pe o mică plantație, nu avea bani pentru bilete de avion și nici nu exista vreo șansă

de a se angaja pe insula lor din Pacific. Astfel că, fratele Mou Tham și fiul său Gerard au luat decizia grea de a se alătura altui fiu care lucra la minele de nichel din Noua Caledonie, la 3.000 de mile (4.800 km) spre vest. Angajatorul le asigura angajaților săi transportul până la mine, dar nu și transportul înapoi acasă.

Cei trei bărbați ai familiei Mou Tham au muncit timp de patru ani. În tot acest timp, doar fratele Mou Tham s-a întors acasă o singură dată pentru căsătoria uneia dintre fiice.

După patru ani, fratele Mou Tham și fiii săi au economisit destui bani pentru a-și duce familia la Templul Noua Zeelandă. Au mers cu toții, cu excepția unei fiice care aștepta un copil. Ei au fost pecetluiți pentru timp și eternitate, aceasta fiind o experiență fericită și greu de descris.

Fratele Mou Tham s-a întors de la templu direct în Noua Caledonie și a muncit încă doi ani pentru a plăti drumul acelei fiice care nu fusese la templu cu ei – pentru fica lui măritată, pentru copilul și soțul ei.

În anii bătrâneții, fratele și sora Mou Tham au dorit să slujească în templu. Până la acea dată, templul Papeete, Tahiti, fusese construit și dedicat, iar ei au slujit patru misiuni acolo³.

Dragii mei frați și surori, templele înseamnă mai mult decât pietre și mortar. Ele sunt pline de oameni care au credință și care au postit. Ele sunt construite din încercări și mărturii. Ele sunt sfințite prin sacrificiu și slujire.

Primul templu care a fost construit în această dispensație a fost templul Kirtland, Ohio. Sfinții din acea vreme erau săraci și, totuși, Domnul a poruncit ca să fie construit un templu, iar ei l-au construit. Vârstnicul Heber C. Kimball a scris despre această experiență: „Doar Domnul știe scenele de sărăcie, durere și necaz prin care am trecut pentru a realiza acest lucru”⁴. Și, apoi, după ce totul a fost terminat cu conștiinciozitate, sfinții au fost obligați să părăsească Ohio și templul lor drag. În cele din urmă, ei și-au găsit refugiul – deși avea să fie temporar – pe malurile fluviului Mississippi din statul Illinois. Ei au numit așezarea Nauvoo și, dorind să dea din nou tot ce aveau și având credința intactă, ei au ridicat un alt templu Dumnezeului lor. Cu toate acestea, când templul Nauvoo abia fusese finalizat, persecuția s-a dezlănțuit și au fost, din nou, izgoniți din casele lor, căutând refugiu într-un loc pustiu.

Lupta și sacrificiul au început încă o dată în timp ce au muncit 40 de ani pentru a ridica Templul Salt Lake care stă maiestuos puțin mai la sud de noi, cei care suntem azi aici, în Centrul de conferințe.

Unele forme de sacrificiu au fost mereu asociate cu construirea de temple și cu mersul la templu. Nenumărați sunt cei care au muncit și s-au străduit pentru a obține pentru ei și familiile lor binecuvântările care se găsesc în templele lui Dumnezeu.

De ce sunt atât de mulți oameni dornici de a oferi așa de mult pentru a primi binecuvântările din templu? Cei care înțeleg binecuvântările eterne care vin datorită templului știu că niciun sacrificiu nu este prea mare, niciun preț nu este prea exagerat, niciun efort nu este prea greu pentru a primi acele binecuvântări. Ei vor călători oricât de mult, vor birui toate obstacolele și vor îndura orice disconfort. Ei înțeleg faptul că rânduielele necesare salvării primite în templu, care ne permit să ne întoarcem într-o zi la Tatăl nostru Ceresc în calitate de familii eterne și să fim înzestrați cu binecuvântările și puterea din cer, merită fiecare sacrificiu și fiecare efort.

Astăzi, majoritatea dintre noi nu trebuie să sufere încercări grele pentru a merge la templu. Optzeci și cinci la sută dintre membrii Bisericii locuiesc acum la o distanță de maxim 200

de mile (320 km) de un templu, iar pentru majoritatea dintre noi, distanța respectivă este mult mai mică.

Dacă ați fost la templu pentru dumneavoastră înșivă și dacă locuiți relativ aproape de un templu, sacrificiul dumneavoastră poate fi alocarea de timp în cadrul vieții dumneavoastră ocupate pentru a merge la templu cu regularitate. Mai sunt multe de făcut în templele noastre în numele celor care așteaptă dincolo de vâl. Când facem lucrarea în numele lor, vom ști că am realizat ceea ce ei înșiși nu puteau realiza. Președintele Joseph F. Smith, a afirmat în cadrul unei mărețe declarații: „Datorită efortului nostru în numele lor, lanțurile sclaviei lor vor cădea de pe ei, iar întunericul din jurul lor se va disipa, acea lumină va străluci asupra lor și ei vor auzi în lumea spiritelor despre lucrarea care a fost făcută pentru ei de către copiii lor de aici, iar ei se vor bucura alături de dumneavoastră pentru că ați împlinit aceste îndatoriri”⁵. Dragii mei frați și surori, noi trebuie să împlinim lucrarea.

În familia mea, unele dintre cele

mai sacre și prețioase experiențe au avut loc când ne-am adunat laolaltă în templu pentru a înfăptui rânduielile de pecetuire pentru strămoșii noștri decedați.

Dacă n-ați fost până acum la templu, sau dacă ați fost, dar momentan nu sunteți demni pentru a deține o recomandare, atunci nu există țel mai mare spre care să țintiți decât acela de a fi demni de a merge la templu. Sacrificiul dumneavoastră poate fi acela de a face ca viața dumneavoastră să fie în acord cu ceea ce se cere pentru a primi o recomandare, abandonând, probabil, unele obiceiuri de demult care nu vă fac demni. Poate fi acela de a avea credința și disciplina de a vă plăti zeciuiala. Oricare ar fi problema, fiți demni să intrați în templul lui Dumnezeu. Obțineți o recomandare pentru templu și priviți-o ca pe un bun prețios, căci asta și este.

Până ce n-ați intrat în casa Domnului și n-ați primit toate binecuvântările care vă așteaptă acolo, nu ați obținut tot ceea ce are Biserica să ofere. Binecuvântările cele mai importante și mai mărețe pentru calitatea de membri ai Bisericii sunt acele binecuvântări pe care le primim în templele lui Dumnezeu.

Dragii mei tineri prieteni care sunteți la vârsta adolescenței, să aveți mereu ca țel templul. Să nu faceți nimic care să vă împiedice să intrați pe ușile lui și să beneficiați de binecuvântările sacre și eterne de acolo. Vă felicit pe aceia dintre dumneavoastră care mergeți deja la templu cu regularitate pentru a înfăptui botezuri pentru cei morți, trezindu-vă dimineața foarte devreme ca să puteți participa la astfel de botezuri înainte de a merge la școală. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a începe o zi.

Dumneavoastră, dragi părinți care aveți copii mici, permiteți-mi să vă

împărtășesc un sfat înțelept din partea președintelui Spencer W. Kimball. El a spus: „Ar fi un lucru grozav dacă... părinții ar avea în fiecare cameră din căminul lor o poză cu un templu ca, astfel, [copiii lor], încă [de când sunt] bebeluși, să poată privi poza în fiecare zi [până când] el devine o parte din [viața lor]. Când [ei ajung] la vârsta la care [ei trebuie] să ia decizia [cea mai] importantă [în privința mersului la templu], ea va fi deja luată”⁶.

Copiii noștri intonează la Societatea Primară:

*Să văd templul îmi place.
Și voi intra în el.
Legămintele voi face;
Supus Tatălui meu*⁷.

Vă implor să îi învățați pe copiii dumneavoastră despre importanța templului.

Lumea poate fi un loc plin de încercări și dificil în care să trăim. Deseori suntem înconjurați de ceea ce ne poate trage în jos. Când dumneavoastră și cu mine mergem la casele sfinte ale lui Dumnezeu, când ne amintim de legămintele pe care le facem acolo, vom fi mult mai capabili să suportăm fiecare încercare și să biruim fiecare ispită. În aceste sanctuare sacre noi vom găsi pace; vom fi reînnoiți și întăriți.

Dragii mei frați și surori, permiteți-mi să menționez încă un templu înainte de a încheia. În viitorul nu

prea îndepărtat, când temple noi vor prinde formă în jurul lumii, unul se va ridica într-un oraș care a luat ființă în urmă cu 2.500 de ani. Vorbesc despre templul care se construiește acum la Roma, în Italia.

Fiecare templu este o casă a lui Dumnezeu, îndeplinind aceleași funcții și având aceleași binecuvântări și rânduieli. Templul Roma, Italia, în mod unic, este construit într-unul dintre locurile cele mai pline de istorie din lume, un oraș în care apostolii Petru și Pavel din vechime au predicat Evanghelia lui Hristos și în care ambii au fost martirizați.

În luna octombrie a anului trecut, când ne-am adunat pe un frumos teren rural în partea de nord-est a Romei, am avut ocazia de a oferi o rugăciune de dedicare când ne pregăteam pentru săpăturile de inaugurare. Am simțit îndemnul de a-i ruga pe senatorul italian Lucio Malan și pe viceprimarul Romei, Giuseppe Ciardi, să fie printre primii care fac primele săpături. Ambii au avut un rol în decizia de a ne permite să construim un templu în orașul lor.

Vremea a fost posomorâtă dar caldă și, deși ne amenința ploaia, au căzut doar câteva picături. Când minunatul cor a cântat în limba italiană frumoasele acorduri din „Spiritul lui Dumnezeu”, toți am simțit de parcă cerul și pământul se uniseră în imnul glorios de slăvire și recunoștință față de

Vârstnicul Richard G. Scott
din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli

Atotputernicul Dumnezeu. Lacrimile nu au putut fi stăpânite.

Într-o zi care va veni, cei credincioși vor primi personal, în Cetatea Eternă, rânduielile veșnice într-o casă sfântă a lui Dumnezeu.

Îmi exprim recunoștința veșnică față de Tatăl meu Ceresc pentru templul care se află acum în construcție la Roma și pentru toate templele noastre, indiferent unde se află. Fiecare este un far pentru lume, o exprimare a mărturiei noastre că Dumnezeu, Tatăl nostru Veșnic, trăiește și că El dorește să ne binecuvânteze și, cu siguranță, să-și binecuvânteze fiii și fiicele din toate generațiile. Fiecare dintre templele noastre este o expresie a mărturiei noastre că viața dincolo de moarte există cu adevărat și este la fel de sigură precum este viața noastră aici pe pământ. Depun mărturie despre aceasta.

Dragii mei frați și surori, fie ca noi să facem orice sacrificiu este necesar pentru a merge la templu și pentru a avea spiritul templului în inimile și în căminele noastre. Fie ca noi să pășim pe urmele Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos, Cel care a făcut sacrificiul suprem pentru noi, ca să avem viață veșnică și să putem fi exaltați în împărăția Tatălui nostru Ceresc. Aceasta este rugăciunea mea sinceră, și o ofer în numele Salvatorului nostru, Domnul Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Joseph F. Smith, în Conference Report, oct. 1902, p. 3.
2. Vezi Vilson Felipe Santiago și Linda Ritchie Archibald, „From Amazon Basin to Temple”, *Church News*, 13 mart. 1993, p. 6.
3. Vezi C. Jay Larson, „Temple Moments: Impossible Desire”, *Church News*, 16 mart. 1996, p. 16.
4. Heber C. Kimball, în Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), p. 67.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), p. 301.
7. Janice Kapp Perry, „I Love to See the Temple”, *Children's Songbook*, p. 95.

Binecuvântările eterne ale căsătoriei

Pecetluirea din templu are o însemnătate tot mai mare pe măsură ce viața își urmează cursul. Vă va ajuta să vă apropiați și mai mult unul de altul și să aveți parte de o bucurie și o împlinire mai mari.

Frumosul mesaj pe care ni l-a transmis acest cor magnific prezintă, cred eu, modelul de viață al multora dintre noi: „Încerc să fiu ca Isus”.

În ziua de 16 iulie 1953, preaiubita mea Jeanene și cu mine am îngenucheat, ca tânăăr cuplu, la altarul din Templul Manti, Utah. Președintele Lewis R. Anderson și-a exercitat autoritatea de a pecetlui și ne-a declarat soț și soție, căsătoriți pentru această viață și toată eternitatea. Nu am puterea să descriu pacea și liniștea pe care le oferă încrederea că, dacă voi continua să trăiesc în mod demn, eu voi putea să fiu pentru totdeauna cu preaiubita mea Jeanene și copiii noștri datorită rânduielilor sacre înfăptuite prin autoritatea corespunzătoare a preoției în casa Domnului.

Cei șapte copii ai noștri sunt uniți cu noi prin rânduielile sacre din templu. Scumpa mea soție, Jeanene, și doi dintre copiii noștri sunt dincolo de vâl. Ei sunt un motiv puternic pentru ca fiecare membru al familiei noastre,

rămas aici, să trăiască astfel încât împreună să putem primi toate binecuvântările eterne promise în templu.

Doi dintre pilonii vitali care susțin planul fericirii al Tatălui din Cer sunt căsătoria și familia. Importanța lor deosebită este subliniată de eforturile neobosite ale lui Satana de a distruge familia și de a submina însemnătatea rânduielilor din templu care unesc familia pentru eternitate. Pecetluirea din templu are o însemnătate tot mai mare pe măsură ce viața își urmează cursul. Vă va ajuta să vă apropiați și mai mult unul de altul și să aveți parte de o bucurie și o împlinire mai mari în viața muritoare.

Odată, am învățat o lecție importantă de la soția mea. Profesia mea mă obliga să călătoresc foarte mult. Atunci, fusesem plecat aproape două săptămâni și mă întorsesem acasă într-o sâmbătă dimineață. Aveam patru ore până să plec la o altă adunare. Am observat că mica noastră mașină de spălat se stricase și soția mea spăla